

— Казвай, каквото искашъ, жабичко, — нека ние
 бждемъ жалки страхливци, нека ние и отъ сѣнка да
 се плашимъ . . . Смѣй се, ако тебъ ти е весело. Само,
 намъ се иска да живѣемъ, се обадило скритото подъ
 елхата зайченце.

— Знаешъ ли чия бѣше тая сѣнка? — На орела! . .
 Да, да, жабичко! А съ орела щегата е мръсна. Ти,
 струва ми се, се боишъ отъ щъркела — и щомъ го
 видишъ се криешъ подъ нѣкоя шумка или подъ нѣ-
 коя кора . . . А на насъ се прѣсмивашъ.

На всички ни се иска да поживѣемъ, ахъ, какъ
 ни се иска! . .

Прѣв. С. С.

Дѣдо и внучета.

Седналъ дѣдо
 На трѣвица,
 Стисналъ съ зъби
 Той лулица.

А край дѣда
 На колѣнѣ —
 Внучета му
 Наредени.

Дѣда слушатъ:
 Какъ приказва,
 Приказчици
 Какъ разказва . . .

Ч. Н. Чендовъ.